Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 3. | Den 1ste November 1892. | 42de Aargang.

Joseph Smith som Profet.

(Af B. H. Roberts.)

„Og om Du siger i Dit Hjerte, hvorledes kunne vi kjende det Ord, som Herren ikke har talet? naar Profeten taler i Herrens Navn, og det Ord sker ikke, og det kommer ikke; da er det et Ord, som Herren ikke har talet; den Profet har talet det i Formastelse, Du skal ikke grue for ham.“ (5te Mos. 18, 21. 22.)

Saadan lød Herrens Ord til det gamle Israel, hvordan de skulde kunne adskille en sand Profet fra en falsk. Dersom en Profet kom til dem, talende i Herrens Navn, og de Ting, han forudsagde, ikke gik i Opfyldelse, skulde det vise, at han ikke var en sand Profet, og at Herren ikke havde sendt ham. De kunde da se, at han ikke havde Rettighed til at tale i Herrens Navn; thi dersom Gud befaler sine Tjenere at forkynde eller forudsige Noget, maa han jo sørge for, at det sker. Naar en Profets Ord ikke slaa til, kan hele Verden deraf vide, at Gud ikke har sendt ham eller inspireret hans Ord, men at han har talet i Formastelse.

Men paa den anden Side, dersom Profetens Ord opfyldes, dersom de ske, efter som Omstændighedernes Gang udvikler sig — undtagen naar de forudsagte Hændelser ere af en saadan Beskaffenhed, at Menneskenes Gjøren og Laden ikke have nogen Indflydelse paa, at de indtræffe tidligere eller senere —, da har Opfyldelsen af Profetens Ord lagt for Dagen, at han er eller var kaldet af Herren, og den Vantroendes Modstand er brudt og hans Tvivl forsvunden, for saa vidt som han i øvrigt lader sig overbevise af haandgribelige Fakta.

Erkjendende Værdien af dette ligefremme, men afgjørende Middel, som gaves til Israliterne, hvorved de kunde prøve, om Profeterne, som kom til dem, talte i Herrens Navn, og vidende, at det ikke har tabt noget af sin Paalidelighed ved at være naaet ned til denne Tid, ønske vi, at Alle vilde anvende dette Prøvemiddel til at bedømme de sidste Dages Profet, Joseph Smith. Blandt andre af hans Profetier, som

ere opteguede, ville vi først anføre Følgende:

„Sandelig, saa siger Herren, angaaende de Krige, der om kort Tid ville finde Sted, begyndende med Oprør i Staten Syd Carolina, som tilsidst ville ende med mange Sjæles Død og Fordærvelse. Dagen vil komme, da Krig vil blive udøst over alle Nationer, begyndende paa dette Sted; thi se, de sydlige Stater skulle skille sig fra de nordlige Stater, og de sydlige Stater ville paakalde andre Nationer, især Storbritannien, som det kaldes, hvilket atter vil paakalde andre Nationer for at kunne forsvare sig mod andre Magter; og saaledes skal Krig blive udøst over alle Folk."

Den Profeti udtaltes af Joseph Smith den 25de December 1832. Den 12te April 1861 omtrent Klokken 4 om Morgenen løsnedes det første Skud i den store amerikanske Borgerkrig. Saaledes udtaltes denne Profeti 29 Aar, 3 Maaneder og 17 Dage, inden den begyndte at gaa i Opfyldelse.

Missionærerne, som gik ud for at prædike Evangeliet, toge ofte Afskrifter af denne Profeti med sig og oplæste den for Folket, de talte til. Men for endnu bedre at bevise, at nævnte Profeti udtaltes af denne Herrens Tjener længe før, Krigen udbrød, ville vi bemærke, at den blev offenliggjort i Aaret 1851 i en Samling Aabenbarelser og Skrifter, skrevne af Joseph Smith, hvilken Samling udkom under Titlen: The Pearl of Great Price, med Franklin D. Richards som Forlægger. (I Skandinavien offenliggjordes denne Profeti første Gang den 1ste Juni 1854, nemlig i „Skandinaviens Stjerne" af denne Dato, Nr. 17, 3dje Aargang.) Profetien var saaledes spredt over en stor Del af Jorden flere Aar, inden Krigen udbrød.

Vi gjøre disse Bemærkninger, fordi vi vide, at de, som ikke tro paa Profetier, ikke saa sjældent paastaa, at Profeterne, som ere omtalte i den hellige Skrift, aldrig have skrevet de Forudsigelser, der udgives i deres Navn, men at Præsterne, efter at disse Hændelser ere skete, have udgivet en Profeti desangaaende i en eller anden Hedengangens Navn, for at Folket skulde tro, at Gud havde inspireret disse Mænd med Evner til at forudsige tilkommende Ting, og for at Præsterne selv derved kunde faa mere Indflydelse paa Folket. Efter som vi tydelig nok have vist, at ovennævnte Profeti udtaltes og bekjendtgjordes lang Tid, forinden det, som den forudsagde, indtraf, haabe vi, at Ingen vil gjøre lignende Indvendinger mod denne.

Man kan let indse, at denne Forudsigelse ikke var af en saadan Beskaffenhed som de, Diplomater ofte udtale, naar de ved Begivenhedernes Gang kunne drage deres Slutninger og forudse, at visse Ting ville indtræffe. Thi det maa erindres, at paa den Tid, 1832, da Profetien udtaltes, var der aldeles ingen Udsigt til, at der skulde udbryde indbyrdes Krig i Amerika. Sandt nok, Krigens Aarsag, Slavespørgsmaalet, drøftedes med en vis Bitterhed, men Ingen drømte om, at det skulde ende med saa blodige Følger, som det gjorde. Statsmændene fra Kongressen, baade fra Syd- og Nordstaterne, arbejdede sammen for Unionens Bedste og dens vedblivende Bestaaen; de havde kun delte Meninger om Midlerne til at opnaa dette.

Men midt i denne Kappestrid for Unionens Velfærd slaa Profetens Ord ned, forkyndende i Herrens Navn, at denne Strid skulde ende med Krig, og at denne Krig skulde begynde med Staten Syd Carolinas Oprør; at den

skulde foraarsage Manges Død og Fordærvelse; at Unionen skulde blive sønderlemnet; at Sydstaterne skulde blive skilt fra Nordstaterne; at Sydstaterne skulde bede om Englands Hjælp; og endelig, at denne Magt skulde yderligere bede andre Magter om Beskyttelse, hvilke Hændelser skulde være Begyndelsen til, at alle Nationer skulde blive indviklet i Krig. Alt dette er for vidtløftigt til, at det skulde kunne forudsiges gjennem en blot og bar dybttænkt Gisning. Intet Menneske kunde af sig selv være saa klartseende, at han saa nøje kunde beskrive Hændelser, der vilde ske 30 Aar efter.

At Krigen virkelig fandt Sted, at det første Skud løsnedes fra Fort Sumter paa Syd Carolinas Kyst, og at Krigen endte med Manges Død — i Alt omkring en Million — og med endnu Fleres Fordærvelse, ere Fakta, som vi ikke her behøve at omhandle nøjere. Og at Sydstaternes Forbundsregjering, efter at den var oprettet, søgte officielt at faa Europa til at anerkjende dens Rettighed, saa at den i Egenskab af selvstændig Stat kunde føre Krig — en Erkjendelse, som hemmeligt allerede var Sydstaterne tilstaaet — er ogsaa en Kjendsgjerning. De, som ere bekjendte med Historien, vide ogsaa, at Forbundsregjeringen sendte to Sendebud — Mason og Slidell — afsted for at underhandle med England. Disse Sendebud forlode Amerika med den engelske Post-Packet „Trent,“ men indhentedes, inden de naaede deres Bestemmelsessted, af Skibet „San Jacinto,“ Kaptejn Wilkes, som førte dem tilbage til Amerika som Fanger. De bleve dog siden satte i Frihed, eftersom det af Magterne ansaas for et Brud paa de internationale Love, at de (Sendebudene) bleve anholdte paa det aabne Hav og tagne til Fanger fra et Skib, som tilhørte en neutral Magt. De Forenede Stater gjorde ogsaa den engelske Regjering en Undskyldning for, hvad de havde gjort. Sendebudene begave sig nu til England og underhandlede, ifølge Profetiens Ord, om Storbritanniens Hjælp, men ingen Overenskomst kom i Stand. Englands Sympati var dog for de fra Unionen adskilte Stater, og denne Sympati var saa stor, at et Krigsskib byggedes i Liverpool og til Trods for, at de Forenede Staters Minister protesterede derimod, sattes i Søen som tilhørende Sydstaternes Krigsflaade. Skibets Navn var „Alabama,“ og det gjorde mod de Forenede Stater stor Skade, hvilket havde til Følge, at et spændt Forhold opstod mellem nævnte Magt og Storbritannien. Sagen blev dog ordnet saaledes, at England ved Overenskomst i 1862 forpligtigede sig til at betale 15,500,000 Dollars i Skadeserstatning til de Forenede Stater.

Hvad det angaar, at England skulde kalde paa andre Magters Hjælp for at bevare sine Interesser, er dette ogsaa efter Haanden gaaet i Opfyldelse, gjennem de Indviklinger, England har været i, og som det endnu ikke har frigjort sig for. Og at en Del af Profetien ligeledes skal gaa i Opfyldelse, som siger: „Krig skal blive udøst over alle Folk,“ er efter alle Tegn at dømme højst sandsynligt; i Særdeleshed ere de europæiske Nationer beredte derpaa. Armeerne staa saa at sige færdige til Slag, og disse Nationers Interesse ere saa nær forbundne med hverandre, at, skulde der udbryde Krig mellem to af dem, vilde sikkert hele Europa blive indviklet deri.

Vi ville nu gaa over til at behandle en anden Profeti, udtalt af Joseph Smith og nedskrevet i et Brev fra Oliver Cowdery til W. W. Phelps,

hvilket blev offenliggjort i »Messenger and Advocate« i Aaret 1834, og senere i »Times and Seasons« i Aaret 1840. Englens Ord til Joseph — thi saaledes fremkom denne Profeti — udtaltes den 22de September 1823 under følgende Omstændigheder: Joseph, som Natten forud besøgtes af dette himmelske Sendebud, og som i et Syn blev vist, hvor Pladerne, der indeholdt Amerikas Fortidshistorie, vare skjulte, havde begivet sig ud til Pladsen, en Hoj, der af Amerikas Urindvaanere kaldtes Cumorah, og havde der bragt den Stenkiste for Dagen, hvori Pladerne laa. En Tanke gjennemfor ham, at Skatten, der laa for hans Øjne, kunde bringe ham stor Rigdom; han udrakte sin Haand for at udtage Pladerne fra deres Forvaringssted; men Englen, der havde vist sig for ham den foregaaende Nat, stod for ham og forbød ham at røre dem, og han revsede ham for hans Hjertes Tanker, sigende: „De ere ikke forvarede her for at skaffe Nogen Vinding eller Rigdom, hvorved man kan opnaa verdslig Ære; men de bleve beseglede ved Troens Bøn. De indeholde Jesu Kristi Evangelium i dets Helhed, saaledes, som det blev givet hans Folk i dette Land, og naar det ved Guds Kraft bliver ført frem, skal det blive bragt til Hedningerne, af hvilke Mange skulle erkjende det, og senere skulle de, som ere af Israels Sæd, ogsaa bringes ind paa deres Forløsers Vej, ved at annamme Samme. De, som før levede i dette Land og holdt Herrens Bud, begjærede af ham — og gjennem Troens Bon erholdt de — det Løfte, at hvis deres Efterkommere skulde forsynde sig og falde fra, skulde dog deres Optegnelser blive bevarede og komme til deres Børn i de sidste Dage."

Indholdet af denne Profeti er: For det Første, at Mormons Bog skulde bringes til Hedningerne, af hvilken Mange skulde erkjende den; for det Andet, at den, efter at være bragt til Hedningerne, skulde bringes til Levningerne af Amerikas Urindvaanere, Indianerne, og de skulde bringes ind i deres Forløsers Hjord ved at adlyde Budskabet, som Bogen indeholdt.

Denne Profeti blev udtalt i September 1823, længe førend en Linje af Mormons Bog blev oversat, og kom fra Trykken næsten samtidig med, at Mormons Bog udkom. Vi komme nu til det Spørgsmaal: Er denne Profeti gaaet i Opfyldelse? Til Svar herpaa kunne vi pege hen paa, at Medlemsantallet i Jesu Kristi Kirke er steget til over to Hundrede Tusinde Personer af alle Nationaliteter, der Alle tro paa Mormons Bog. Naar man dertil lægger de Tusinder, der ere døde i Troen paa denne Bogs guddommelige Udspring, kan man i Sandhed sige, at Profetien nøjagtig er bleven og bliver opfyldt — endog den Del af Samme, der siger, at Bogen skulde bringes til deres Efterkommere, som skreve den, og tillige, at de skulde tro paa den og komme ind paa deres Forløsers Vej. Angaaende den sidstnævnte Del kunne vi paapege, at Tusinder af Indianerne have annammet denne Bog, og deres Budskab, som have bragt dem den. Missionsarbejdet blandt Indianerne gjør god Fremgang alle Steder i Arizona, New Mexico, og i Særdeleshed i gamle Mexico. Ogsaa paa Sandwichøerne og paa Ny Zeeland, hvis Indbyggere uden al Tvivl høre til samme Race som de amerikanske Indianere, er denne Bog bleven anerkjendt af Tusinder.

Idet vi tale om Arbejdets Fremgang blandt Efterkommerne af Amerikas tidligere Indbyggere, erindre vi en Aabenbarelse, som blev given

il Joseph Smith i Marts Maaned 1831:

„Men førend Herrens store Dag kommer, skal Jakob blomstre i Ørkenen og Lamaniterne springe ud som Roser. Zion skal blomstre bag Højene og fryde sig paa Bjergene og skal blive forsamlede paa det Sted, jeg har beskikket." (Pagtens Bog, 65de Stykke, 5te Vers.) Man maa erindre, at paa den Tid, da nævnte Profeti udtaltes, var Missourifloden i Amerika den vestre Grænselinie for de Forenede Stater, og den Tanke var aldrig opstaaet i de Helliges Sind, at de skulde befolke Klippebjergene. Dog siges her, at „Zion skal blomstre paa Højene og fryde sig paa Bjergene." Ere disse Ord gaaede i Opfyldelse? Ja, bogstavelig. Naar man ser de Hellige, Guds Hellige, som udgjøre Guds Zion, blandt Klippebjergene, hvor de have nedsat sig og indtaget en Strækning af over tre Hundrede eng. Mile; naar man ser deres Stæder og Byer, deres Marker og Vingaarde, de duftende Blomsterbede, Haverne i deres yndige Flor, med deres i Solen glindsende Frugter, deres Kreaturer og Hundredtusinder af Faar, deres lykkelige Familjer, som bo i Fred og Velstand i deres egne Huse og Hjem, da kan man med Rette udbryde: „Ja, i Sandhed, Zion blomstrer paa Højene og fryder sig paa Bjergene;" og naar man erindrer, at Alt det, der møder Øjet og glæder Hjertet, blev forudsagt gjennem Profetiens Aand 16 Aar, førend de Hellige indvandrede til disse Dale, og paa en Tid, da det syntes næsten lige saa umuligt at nedsætte sig mellem Klippebjergene, som det nu synes umuligt for de Hellige at drage afsted og nedsætte sig i Himalajas Dale i Asien, maa man erkjende hans himmelske Sendelse, som forudsagde disse Ting. Naar man endvidere lægger Mærke til det store Antal Lamaniter (Indianere), der er kommet under den Indflydelse, som er en Følge af Mormons Bogs Lærdomme, og hvorledes de have tilegnet sig og gjort Brug af sand Civilisation og Industri, kan man i Sandhed se, at Tiden er nær, da de „skulle blomstre som en Rose," og at det, som er forudsagt angaaende dem, skal gaa i Opfyldelse. Men for atter at vende tilbage til de profetiske Ord, som Englen talede til Joseph Smith, ville vi anføre en Del af, hvad den sagde om Pladerne og deres Bevarelse:

„Med dem (Pladerne) skal Herren udføre en stor og forunderlig Gjerning; de Vises Visdom skal blive til Intet og de Forstandiges Forstand skal skjule sig. De, som sige, at de kjende Sandheden, men vandre i Bedrageri, skulle skjælve af Vrede, medens Guds Kraft bliver aabenbaret. Men de Troendes Hjerter skulle trøstes med Tegn og Undergjerninger, med Gaver og Syges Helbredelse, med Guds Krafts Aabenbarelse og den Helligaand."

At disse Ord ere blevne opfyldte, er vel kjendt af Alle, som ere fortrolige med de Sidste-Dages Helliges Historie. Hvor findes den, som ikke ved, at „Mormonismen" er en „forunderlig Gjerning?" Vi vide, at den er bleven kaldet „forunderlig" af dem, der have besøgt de Hellige i deres Hjem og ere blevne bekjendte med, hvad de have udført. Og denne „forunderlige Gjerning" er bleven udført ved, at Menneskene have antaget Mormons Bog og erkjendt den for at være Sandhed; paa denne Maade har Herren opfyldt Engelens Ord og gjennem disse Plader udført en stor og forunderlig Gjerning. Hvilken lærd Mand eller hvilket viist Menneske har nogensinde forsøgt at tilintetgjøre „Mormonismen," uden at hans Daarskab er bleven bekjendt for

Verden, hans Forstand har skjult sig, og hans Visdom er bleven til Intet? Lad det, der er hændet dem, som have stridt imod dette, de sidste Dages Værks Fremgang, svare herpaa: Lad de Forenede Staters Lovforsamlinger, fulde, som de ere, af uretfærdige Lovforslag imod de Hellige, Lovforslag, som ere en Skamplet paa det nittende Aarhundrede og et Indgreb i Friheden, lad disse Lovforsamlinger afgive Vidnesbyrd om, at de Vises Visdom er bleven til Intet, og de Forstandiges Forstand har skjult sig.

„De, som sige, at de kjende Sandheden, men vandre i Bedrageri, skulle skjælve af Vrede, medens Guds Kraft bliver aabenbaret." Det er mærkværdigt nok, at næsten alle Pøbelhobe, der have foruroliget de Hellige, drevet dem fra deres Hjem, opbrændt deres Huse, ødelagt deres Ejendomme, eller slaaet, forfulgt og myrdet de Hellige, altid ere blevne anførte af saakaldte Evangelie-Budbærere, af dem, „som sige, at de kjende Sandheden, men vandre i Bedrageri." Ydermere har al Bevægelse, som er bleven sat i Gang for ved Lovforslag at styrte „Mormonismen," haft sit Ophav blandt samme Slags Mennesker, dem, der „skjælve af Vrede," medens der i Jesu Kristi Evangelium, som det blev gjengivet til Jorden ved Joseph Smith, er mere Fuldkommenhed, og det indeholder mere guddommelig Kraft end deres egne selvlavede theologiske Systemer, hvilke vaklende Templer disse Baals Profeter næppe kunne vedligeholde.

„Men de Troendes Hjerter skulle trøstes med Tegn og Undergjerninger, med Gaver og Syges Helbredelse, med Guds Krafts Aabenbarelse og den Helligaand." At denne Del af Profetien, som udtaltes, førend en eneste Person var bleven døbt, og førend Kirken var organiseret, er bleven opfyldt, er blevet stadfæstet ved hele Kirkens Vidnesbyrd, ja, af ti Tusinder, der have beseglet deres Vidnesbyrd med flere Lidelser, flere Taarer, og som imellem sig have haft flere Martyrer end noget andet levende Folk paa Jorden. Men til Trods for al den Modgang, alle de Prøvelser, Alt, hvad de have udstaaet, alle de Forsmædelser, de have lidt og endnu lide, ere dog de Trofastes Hjerter blevne trøstede, og de have nydt Glæde formedelst den Helligaands vederkvægende Nærværelse; den har altid under Prøver tilhvisket dem: „Frygter ikke, thi jeg er med Eder; bliver ikke bange!" Og saaledes er Profetens Ord gaaet i Opfyldelse, hvoraf vi kunne se, at han var inspireret af Gud og sendt af ham.

(Fortsættes.)

Ældste Adolf Haags Død.

Præsident Young i Liverpool modtog den 3dje Oktober følgende Telegram, dateret samme Dag, fra Ældste Don C. W. Musser, Præsident over den tyrkiske Mission:

„Brigham Young!
Ældste Haag er død."

Denne sørgelige Efterretning blev videre telegraferet til Præsident Woodruff, Salt Lake City.

Ældste Haag er den anden af vore Missionærer, som har nedlagt sit Liv for Evangeliets Skyld i Tyrkiet. Den Afdøde var tysk af Fødsel og 27 Aar

gammel. For nogle Aar siden forlod han sine Slægtninge og Venner og emigrerede til Utah, hvor han bosatte sig i Payson, Utah County. Han forlod sit Hjem og sin Familje — Hustru og 2 smaa Børn — i denne By den 18de Februar d. A. for at rejse til et fremmed Land, til fremmede Mennesker og virke som en Herrens Tjener for Sandhedens Sag. Ved hans Ankomst til Liverpool var hans Helbred ikke det bedste, men han fortsatte dog Rejsen til Bern, Schweitz. Herfra blev Præsident Young underrettet om, at Ældste Haags Helbred var saa daarligt, at der næredes Tvivl om, at han kunde fortsætte sin Rejse uden Fare. Præsidenten raadede ham til at forblive i Bern, indtil han var aldeles rask. Han fulgte dette Raad, og efter nogle Ugers Forløb underrettede han Præsident Young om, at han følte sig rask nok til at rejse videre, men Præsidenten vægrede sig ved at lade ham rejse, og først da et andet Brev indtraf med den Efterretning, at Ældste Haag var aldeles rask, gav Præsident Young sit Samtykke til, at han maatte fortsætte Rejsen til Konstantinopel, hvor Præsident Musser var. Brødrene Musser og Haag bleve der indtil August, da de forlode denne By for at rejse til Haifa, Palæstina, via Alexandrien. De ankom til Haifa den 31te August; den 6te September meddelte Ældste Musser Præsident Young en Beretning om deres Rejse. Denne Skrivelse, som modtoges i Liverpool den 29de September, indeholdt Følgende angaaende Ældste Haags Tilstand: „I Gaar klagede Broder Haag over, at han ikke følte sig vel tilpas, og han var nødt til at gaa til Sengs. Han sov omtrent en Times Tid, men vaagnede op i stor Feber; nogle Minuter senere var han saa svag, at han næppe kunde sidde oprejst, hans Hjerte var slemt angrebet, og jeg var en Tid meget bekymret for ham; jeg salvede ham, og hans Hjerte syntes at blive bedre; men Feberen er meget høj endnu. Klokken 3 i Morges blev hans Tilstand værre . . ."

Denne Efterretning vakte megen Ængstelse hos Præsident Young, og han besluttede at løse Ældste Haag; men Modtagelsen af ovennævnte Telegram gjorde dette unødvendigt; thi Herren havde allerede løst ham.

Broder Haag var en god og trofast Sidste-Dages Hellig, som satte al sin Kraft ind paa at opfylde sine Pligter mod Gud og mod sine Medmennesker. Han var stedse rede og villig til at udføre, hvad Herren forlangte af ham; derfor var det, han stod i Herrens Tjeneste som Missionær; han stred den gode Strid og sejrede, idet han var trofast indtil det Sidste, og Herren vil sikkerlig sige til ham: „Vel, Du gode og tro Tjener! Du har været tro over Lidet, jeg vil sætte Dig over Meget; gak ind til Din Herres Glæde."

Til Broder Haags Hustru, som nu sidder alene med sine 2 smaa Børn, udtale vi vor hjerteligste Sympati og dybeste Medfølelse. Maa Herren være hendes og Børnenes Trøst; maa han lindre den store Sorg, der har ramt dem, han, som er Enkens Forsørger og de Forældreløses Fader. Maa Søster Haag være i Stand til at opdrage sine Børn i sand Gudsfrygt, og maa de tilsammen have Kraft til at vandre saaledes, at de efter endt Vandring her paa Jorden kunne gjense ham, som nu er gaaet hisset, derhen, hvor Sorg ikke kjendes, og hvor Døden ingen Magt har til at adskille.

Den 1ste November 1892.

Angaaende Vidnesbyrd.

Menneskene have mange forskjellige Anskuelser med Hensyn til det Slags Vidnesbyrd, som Mænd og Kvinder skulle modtage for at overbevises om Evangeliets Sandhed. Det hænder meget ofte, at der forlanges af Ældsterne, at de skulle udføre et Mirakel eller gjøre et Tegn for Folket, som Bevis paa, at denne Kirke er Kristi Kirke. De synes at mene, at de have Ret til at forlange et saadant Bevis, og naar de ikke modtage det, forkaste de Ældsternes Vidnesbyrd og sige, at det ikke er sandt. De forglemme den Kjendsgjerning, at Frelseren selv, da han var paa Jorden, saa vidt vi kunne forstaa, ikke nogensinde udførte Mirakler blot for at overbevise Menneskene om, at han var Guds Søn, endskjøndt han gjorde mange kraftige Undergjerninger. Af hans Erfaring, medens han var i Kjødet, er det ogsaa meget indlysende, at Mirakler ikke formaaede at overbevise Folk om Sandheden, lige saa lidt som de foraarsagede, at Menneskene omvendte sig fra Synd, thi dersom Mirakler kunde bevirke dette, burde sikkerlig det jødiske Folk have omvendt sig formedelst de mange underlige Gjerninger, som Jesus udførte i deres Midte.

Det er et mærkværdigt Faktum, hvilket de Sidste-Dages Hellige have lært ved Erfaring, at de, som ere blevne omvendte ved at se denne Kirkes Ældster udføre Mirakler, meget sjældent ere i Stand til at udholde de Gjenvordigheder og Prøver, som møde de Hellige; det synes, som om Mirakler stedse vare nødvendige for at holde dem levende i Troen.

Der har ogsaa været Medlemmer i denne Kirke, som have været af den Mening, at en stor og særegen Tilkjendegivelse skulde finde Sted for at overbevise dem om Sandheden af Guds Værk. De have begjæret at modtage Engles Betjening, at faa Syner og Gaver tildelt, Noget, som kunde røre ved deres Sandser, og efterdi de ikke have modtaget disse Tilkjendegivelser paa den Maade, som de forventede, have de været tilbøjelige til at tvivle om Sandheden af den Sag, de have sluttet sig til.

Der har aldrig været Nogen, som i Sandhed har troet paa Jesus, som har omvendt sig fra sine Synder, som er bleven døbt og bekræftet at være et Medlem af Kristi Kirke af En, der havde Myndighed fra Gud dertil, uden at han har modtaget de lovede Velsignelser fra Herren. Vi paastaa dette, fordi Herren har sagt, at han vil skjænke dem den Helligaand, som adlyde hans Love; og endskjøndt saadanne Mennesker undertiden nære Tvivl om, at de have modtaget den Helligaand, ville de ikke desmindre erfare, at de have modtaget denne kostelige Gave, og at den er en levende Kraft hos dem, dersom de forblive trofaste.

Den Helligaand vil give enhver Mand og Kvinde, som er i Besiddelse af den, et Vidnesbyrd angaaende Evangeliets Sandhed; hermed siges ikke, at de skulle modtage en Fuldkommenhed af Kundskab paa een Gang; men dette Lys vil vokse og tiltage i Styrke, indtil de, som have det i deres Hjerter, ere aldeles overbeviste om, at dette er Guds Værk. Der findes dog Nogle, som ikke ere

tilfredse hermed. De forlange Noget af en mere underbar Natur, og fordi de ikke modtage dette, blive de Tvivlens Bytte. Dette burde ikke være Tilfældet. Hvor dette er Tilfældet, kunne vi være forvissede om, at Vedkommende savner tilstrækkelig Klarhed; han har enten ikke modtaget Evangeliets Ordinanser med den rette Aand, eller han forstaar ikke Beskaffenheden af den Velsignelse, som Gud har givet ham. — Juv. Inst.

Afløsning.

Følgende Brødre løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion:

Ældsterne P. C. Christensen og Martinus Nielsen fra at arbejde i Aalborg Konference;

Ældste Andrew Olsson fra at arbejde i Skaane Konference.

Maa Herren bevare disse vore Brødre paa deres Rejse hjem, og maa de føle sig rigelig erstattede for den Tid, de have opofret i Evangeliets Tjeneste som Missionærer.

Joseph Christiansen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Uddrag af Korrespondance.

Ældste H. F. Liljenquist skriver bl. A. Følgende til „Bikuben":

„Da jeg nylig er hjemkommen fra en Mission til Skandinavien og har set og hørt Adskilligt, der maaske vil være af fælles Interesse, tager jeg mig den Frihed at udbede mig Plads for nogle Linjer i Deres meget udbredte Blad.

„Jeg forlod Utah den 3die Sept. 1890, og efter min Ankomst til Danmark blev jeg beskikket til at virke i Kjøbenhavns Konference. De første 6 Maaneder arbejdede jeg i Nordøst-Sjælland, men blev derefter beskikket til at præsidere over Kjøbenhavns Konference. Under mit Ophold i Skandinavien besøgte jeg i Forening med Missionspræsident Anderson Norges smukke Hovedstad samt Skandinaviens Venedig, Stockholm, og det underskjønne Trollhättan, hvis Sluseværker ere ligesaa romantisk berømte i Europa som Niagarafaldet i Amerika. Vi forglemte ikke Seværdighederne i Gøteborg med sine fuldstændige Musæer og dejlige Parkanlæg og Kanaler. I mit Fødeland, Danmark, benyttede jeg Lejligheden til at se flere Steder, og Aarhus blev naturligvis ikke forglemt. Det traf sig saa, at Kontoret i Kjøbenhavn, som var mit Hovedkvarter det meste af min Tid i Danmark, er nærmest Nabo til det Hus, hvor jeg først saa Dagens Lys, og mange underlige Følelser betoge mig, da jeg gjensaa Stedet, hvor mit Liv tog sin Begyndelse. Jeg havde en meget behagelig Tid i mit Fødeland, men benytter her Lejligheden til at sige til mine skandinaviske Sødskende, at det er en stor Fejl, mange Forældre begaa ved ikke at lære deres Børn Modersmaalet i Hjemmet, og Børn ere ligesaa uforstandige, naar de anse det for simpelt at være en „Dane" og tale Sproget. Jeg var en af dem, men havde Anger og Ruelse

nok derover; thi jeg maatte helt og holdent lære det som et Barn, og det forbrugte en god Del af min Tid, som kunde være anvendt til Gavn og Gode for Andre, hvilket i Virkeligheden var Hensigten med min Mission til Danmark. Jeg er dog glad for, hvad Lidt jeg blev i Stand til at udføre. Efter næsten to Aars Ophold forlod jeg Kjøbenhavn den 18de Aug. d. A. for at rejse til mit Hjem i Utah. Ældsterne M. Johnson fra Hyrum, Niels Borjeson fra Lewiston og Thor C. Nielsen fra Brigham City vare ligeledes paa deres Hjemrejse, foruden nogle af de Hellige.

„Vi rejste med Guionliniens Skib „Wyoming" fra Liverpool og lagde Europa og Atlanterhavet bag os i 10½ Døgn og kastede Anker i New York Havn Tirsdag Aften den 6te Sept. Kl. halv ni. Næste Morgen kom Karantænelægen, Jenkins, ombord for at inspicere Passagererne, og da Alt befandtes vel, tillod han Skibet at gaa ind i sin Dok Fredag Morgen, efter at Skibet først havde gjennemgaaet Desinfektionsprocessen.

„Vi havde hørt om Kolera i Rusland, men at den var i New York, var for os en uhyggelig Nyhed. Fredag Morgen havde vi to døde Børn og deres Moder farlig syg blandt 3dje Klasses Passagerer. De tilhørte ikke vort Selskab. De vare fra Sverige, og Moderen var alene med Børnene; thi hendes Mand var bleven tilbage i Sverige. Ligesaa snart dette blev bekjendt, blev Skibet beordret til nedre Karantænehavn, hvor flere Pestskibe laa for Anker. Forskrækkelsen var allerede stor i New York og Omegn, da det var bevist, at asiatisk Kolera virkelig havde krævet mange Ofre paa nogle af Skibene. Vi vare i Alt 750 Sjæle foruden Skibets Besætning, og det bragte en uhyggelig Ængstelse over Alle ombord. Vi anvistes Plads nærmest „Normannia" og „Rugia," der begge havde kastet Døde i Havet paa Rejsen over til New York, og vi saa hver Dag Døde og Døende blive transporterede fra disse Skibe og førte i Land paa Hoffmann Øen for at begraves eller for at faa Lægehjælp, og det gav et trist Indtryk, hver Gang det gule Flag vajede fra Fortoppen, thi det betød: „Flere Dødsfald inden Borde." Den førnævnte Kvinde, der mistede sine to Børn, døde næste Dag, og alle tre Lig førtes i Land og begravedes. Samtidig førtes en anden Kone med to Børn, som Alle vare syge, ogsaa i Land, men disse hørte heller ikke til vort Selskab. 12 Dage holdtes vi nu i de to forskjellige Karantænehavne, men da under den strængeste Inspektion Intet af en mistænkelig Natur viste sig, blev det bestemt, at første og anden Klasses Passagerer skulde landsættes paa Fire Island, omtrent 50 eng. Mil fra New York. Denne Ø var kjøbt af New York Stat for 210,000 Dollars for at anvendes i Karantænetjenesten. Lystdamperen „Cepheus" lagde til Siden og tog os ombord, og Mange græd af Glæde, da det blev dem tilladt endnu en Gang at betræde Jorden og indaande den friske Luft paa den yndige Ø. Men Befolkningen paa en nærliggende Ø var rasende over, at de Rejsende tilstedtes Adgang, og protesterede paa enhver tænkelig Maade mod Landsætningen, og først da 150 Mand Militær bragtes til Øen for at beskytte Passagererne under Landstigningen, blev det os muligt at forlade „Cepheus."

„Dagen før, vi forlode „Wyoming," døde et et Aar gammelt Barn, som tilhørte Hulda Sjøberg. Det havde været sygt paa hele Rejsen, saa der var ingen smitsom Syge til Grund derfor. En Kiste blev lavet paa Skibet, og det

lille Lig blev saa godt, som Omstændighederne tillode, pyntet og bortlagt. Kl. 12 om Natten kom en Baad til Siden af Skibet og tog Kisten, og Barnet begravedes paa Øen.

„Landstigningen gik for sig i god Orden. Anden Klasses Passagerer toges først i Land og bleve anviste Plads i smaa, nette Huse, der om Sommeren anvendes som Boliger for Badegjæster. Disse Huse vare godt udstyrede og bekvemt indrettede. Første Klasses Passagerer førtes til et stort Badehotel, hvor Alt var af bedste Slags. Vi vare i Alt omtr. 300 Mennesker indkvarterede paa Øen; blandt disse var der foruden vore Missionærer fem Præster. En af disse, en katholsk, ved Navn H. N. Wilson, fra Brooklyn, var en meget ondskabsfuld Mand, som gjennem Aviserne bragte i Omløb al den Usandhed, han kunde, og han syntes aldrig at kunne blive træt af at vise os Foragt og Uvilje; men det skadede os ikke nær saa meget, som det var tilsigtet; thi under vort Ophold med de Rejsende viste vort Folk, at deres Opførsel var ligesaa god, og deres Hensigter ligesaa noble, som nogen af de Andres, og mange Herrer og Damer udviste stor Venlighed imod os.

„En lille Tildragelse skal jeg tillade mig at nævne: Onsdag, før vi den næste Dag skulde undergaa Eksamination, blev en 10 Aar gammel Datter af Karoline Anderson pludselig syg, og Lægen beordrede hende bragt til Hospitalet paa Øen. Dette nedstemte igjen vort Mod og vore Forhaabninger lidt, og især var den stakkels Moders Ængstelse stor. Den assisterende Karantæne-Læge, Doktor Vaught, var en stor Menneskeven og lovede at gjøre Alt for Barnet. Han kaldte paa mig til at følge sig som Tolk til Hospitalet, hvilket Tilbud jeg med Glæde modtog. Ældsterne og jeg havde besluttet at faste og bede, at ingen Sygdom skulde berøve os flere af vore Kjære eller lægge flere Hindringer i Vejen for vor nærforestaaende Frihed. Jeg fulgte Lægen til Barnet og fandt Lejlighed til i Stilhed at lægge mine Hænder paa hende og velsigne og bede for hende. Jeg forlod hende da igjen, og næste Dags Eftermiddag, da Lægevisitationen var til Ende, og Alle vare forsynede med Sundhedsattester, kaldte Dr. Vaught mig til en Side og sagde, at vi kunde tage den lille Pige med os, da han havde undersogt hende, og Alt var vel med hende. Han gav derfor Ordre til hendes Udskrivelse fra Hospitalet. Jeg gik til Hospitalet, hun stod op af Sengen, klædte sig selv paa og deltog i et godt Aftensmaaltid. De Hellige, som kjendte Omstændighederne, glædede sig meget og prisede Gud for hans naadefulde Bønhørelse.

„Fredag Morgen Kl. 5 var Alt Liv og Røre, thi vor Befrielsesdag var endelig kommen. Stolt laa „Cepheus" og udpustede den overflødige Damp, medens vi gik ombord paa den for at naa New York. Endelig kastedes der los, og vi dampede afsted. Paa vor Vej passerede vi „Wisconsin," der endnu laa paa samme Sted med over 400 stakkels Emigranter ombord paa simpleste Plads. Mange af disse vare polske Jøder, hvis Urenlighed og elendige Tilstand ikke lader sig beskrive.

„Vi landede i Guionliniens Dok, New York, Kl. 7. Derfra bleve vi førte til Jernbanen, og Alt gik godt og vel for os. Ingen Ulykke tilstødte os, og ingen Hindring lagdes os i Vejen. Da vi ankom til Statsgrændsen af Ohio, bleve vi eftersete af Lægen, men han erklærede os Alle raske og lod os uhindret

passere. Da vi naaede Indianagrændsen, bleve Vognene standsede for en kort Tid, medens de bleve røgede, og Vinduerne holdtes lukkede; det var rimeligvis en Forsigtighedsregel. Da vi ankom til Chicago, bleve vi anviste en stor Sal i Stationsbygningen, hvor vi holdtes indespærrede fra Kl. 9 Morgen til 6 Aften, hvorefter Rejsen igjen fortsattes, uden at Noget af Betydning indtraf, indtil vi naaede Ogden Kl. 10.20 Form. den 28de September. Her deltes Selskabet; Nogle rejste nordpaa, Andre fortsatte Vejen til Salt Lake City. Vi vare Alle glade og taknemmelige til Gud, som havde fort os de mange tusinde Mile over Hav og Land til vort Hjem i Utahs fredelige Dale.

„Al vor Bagage blev efterladt i New York, da den endnu ikke var færdig fra Desinfektionskammeret, og Broder Welsh fra Morgan County blev efterladt der for at varetage den og bringe den med til Utah.

„Broder M. Johnson maatte forblive i New York og vente paa en Søster med tre Børn, som havde faaet tilsendt Billet, kjøbt hos en Agent i Salt Lake City. Hun kom blandt 3dje Klasses Passagerer og maatte være paa Skibet hele Tiden, medens vi havde godt Ophold paa Øen. Hun maa ogsaa vedblive at være der, indtil Sundhedskommissionen føler sig forvisset om, at der ingen Fare er for et nyt Udbrud af Kolera blandt dem. Havde vore Ældster ikke været tilstede og hjulpet hende med Sproget, havde det været dobbelt slemt for hende. Dette burde belære vore Sødskende om at gjøre, hvad de kunne, for, at deres Slægtninge og Venner, som rejse hertil, kunne komme med vore Selskaber, da der med disse altid er Missionærer, der kunne være dem behjælpelige, hvis nogen Vanskelighed skulde indtræffe. Ingen uden de, der ville rejse paa 2den Klasse, kunne rejse med vore Selskaber, men til Gjengjæld have de meget faa Tilfælde af Forsinkelser eller andre Ubehageligheder. Jeg maa tilføje, at de Hellige opførte sig rosværdigt under alle vore Omstændigheder paa hele Rejsen, hvilket meget hjalp til at vedligeholde Tilfredshed, fredelige Følelser og Tillid til Gud blandt dem. De Dage ville længe erindres af Enhver, der deltog i den Omveksling af Frygt for Døden paa den ene Side og Længsel efter Frihed og Rejsens Maal paa den anden."

Konferencen i Malmø.

Konferencemøderne i Malmø afholdtes Lørdag og Søndag den 8de og 9de Oktober i de Helliges Forsamlingslokale, Lilla Qvarnsgatan Nr. 3 & 3 a.

Nærværende vare Missionspræsident Joseph Christiansen, Ældste Charles L. Olsen fra „Skandinaviens Stjerne"s Kontor, Konferencepræsident John Swenson, Ældsterne Andrew Olsson, Neils M. Neilson, Niels J. Henricksen, Olof Monson, Peter T. Rundquist, Pehr Bjorklund, Levi Pearson, Geo. W. Johnson, Charles P. Okerlund, John W. Dehlin og Ludwig S. Hansen samt mange Hellige og nogle Fremmede.

Lørdag Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes med Sang, og Præsident Swenson opsendte Aabningsbønnen.

Derefter fremstod Præsident Swenson og bød de Tilstedeværende Velkom-

men, hvorefter Grensforstanderne afgave Rapporter over de forskjellige Grene i Konferencen. Udsigterne for Evangeliet vare nogenlunde gode. Mange Forsamlinger vare blevne afholdte siden sidste Konference, og de fleste af disse havde været vel besøgte baade af de Hellige og Fremmede. Mange oprigtige Mennesker interesserede sig for Evangeliets Principper, og der næredes Haab om, at Mange i Fremtiden vilde annamme Sandheden. I Kristianstads Gren var der navnlig gjort stor Fremgang i den senere Tid med Hensyn til Udspredelsen af Evangeliet.

Præsident Swenson afgav en samlet Rapport over Skaane Konference, hvoraf fremgik, at der i Konferencen var 12 Ældster fra Zion; af det lokale Præstedømme var der 5 Ældster, 6 Præster, 12 Lærere og 3 Diakoner. Af Medlemmer var der af Mandkjøn 64 og af Kvindekjøn 142; det samlede Medlemsantal, Præstedømmet iberegnet, udgjorde 244 Sjæle. Siden den sidst afholdte Konference vare 38 tillagte Kirken ved Daab, 1 tilflyttet, 36 emigrerede, 2 udelukkede og 2 døde.

Ældste Charles L. Olsen fra „Skandinaviens Stjerne"s Kontor talte dernæst til de Forsamlede. Han omtalte, hvorledes de Sidste-Dages Helliges Missionærer frivillig forlade Alt og rejse, hvor de blive sendte hen, for, uden Løn eller Betaling, at prædike Evangeliet for deres Medmennesker; der var nok af saakaldte religiøse Samfund i Verden, men deres Antal, som anerkjendte det eneste Sande, det, som i enhver Henseende stemte overens med Bibelen, var kun lille. Det var, fordi Missionærerne følte, at de vare kaldte af Mænd, som havde guddommelig Myndighed dertil, og fordi de vare forvissede om, at de havde Sandheden paa deres Side, at de fremstillede sig for Verden for at forkynde den Lære, som deres Mester og hans Apostle lærte. Taleren hentydede til, hvorledes Menneskene valgte sig Lærere i Hobetal, der prædikede det, som kildrede deres Tilhøreres Øren; sagde, at Menneskene i Almindelighed ønskede saadanne Lærdomme fremstillede, som vare lette at efterleve; derfor havde Mange snue Religionslærere affattet netop saadanne Læresætninger, som ønskedes af dem, der lønnede disse Lærere. Taleren var glad ved formedelst Guds Naade at være i Besiddelse af et Vidnesbyrd for sig selv om Evangeliets Sandhed.

Efter at en Salme var afsungen, sluttedes Mødet med Taksigelse af Ældste P. T. Rundquist.

Søndag Form. Kl. 10.

En Salme blev afsungen, og Ældste Olof Monsen aabnede Mødet med Bøn.

Konferencepræsident John Swenson foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, hvilket enstemmigt vedtoges. Det blev ligeledes vedtaget ved enstemmigt Votum at opholde i vor Tro og vore Bønner: John Swenson som Præsident for Skaane Konference og Forstander for Malmø Gren; N. M. Neilson som Forstander for Helsingborgs Gren med Ludwig S. Hansen som Medhjælper; George W. Johnson som Forstander for Lunds Gren; Olof Monson som Forstander for Kristianstads Gren med P. Bjørklund som Medhjælper; P. T. Rundquist som Forstander for Karlskrona Gren med Levi Pearson og John W. Dehlin som Medhjælpere; N. J. Henricksen som omrejsende Ældste i Malmø Gren og N. M. Neilson som Konferencens Skriver. Ældsterne Charles P. Okerlund og Andrew Olsson vare paa Grund af daarligt Helbred

blevne løste fra at virke i Konferencen og skulde rejse hjem til Zion.

Ældste P. T. Rundquist var den første Taler. Han ønskede den Helligaands Bistand og de Tilstedeværendes Tro og Forbønner, medens han talte; sagde, at fordi der eksisterede saamange forskjellige Religionssamfund paa Jorden, vare Menneskene tilbøjelige til at tro, at intet af dem var rigtigt; det ene af dem var afvigende fra det andet med Hensyn til Læresætninger og Principer; dog paastode Medlemmerne af alle disse forskjellige Samfund, at de vare paa den rette Vej til Frelse; han sagde, at Menneskenes Tilværelse her paa Jorden var ikke tilfældig, men Herren havde en viis og herlig Hensigt med at sætte sine Børn i denne Prøvestand, og han havde beredt en Plan, hvorved de, som adløde denne, kunde komme tilbage til hans Nærhed, hvorfra de en Gang udgik. Taleren fremstillede i Korthed denne Plan og sagde, at alle Mennesker vilde komme til at bære Ansvaret, dersom de forkastede den; thi Alle skulde lønnes efter deres Gjerninger. Han bar et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed.

En Salme blev afsungen, hvorpaa Ældste P. Bjørklund sluttede med Taksigelse.

Søndag Efterm. Kl. 2.

Mødet aabnedes med Sang.

Bøn af Ældste George W. Johnson.

Missionspræsident Joseph Christiansen var den første Taler. Han hentydede til den lykkelige Tid, som vi i Virkeligheden leve i, da Guds Kirke paany er oprettet paa Jorden; han sagde, at det var ikke almindeligt at tro paa Aabenbaring fra Gud i denne Tidsalder, og dog sagde Skriften, at „den Herre, Herre gjør ikke Noget, uden at han har aabenbaret sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne." Taleren omtalte det store Frafald, som i Følge hellige Mænds Profetier skulde finde Sted paa Jorden, og hentydede til Opfyldelsen af Daniels Profeti angaaende Oprettelsen af Guds Rige paa Jorden; sagde, at i Reglen skammer Folk sig for at slutte sig til de Sidste-Dages Helliges eller de saakaldte „Mormoner"s Samfund, fordi det ikke er saa populært som mange andre; men han var forvisset om, at den Dag en Gang vil komme, da alle de, som forfølge de Hellige og forkaste de evige Sandheder, som disse fremstille, skulle se deres Vildfarelse. Han sagde, at der naturligvis findes dem iblandt os, som ikke opfylde deres Pligter i enhver Henseende, men dette var intet Bevis for, at vor Lære var falsk; sagde, at de, der ikke efterleve deres Religion blandt de Sidste-Dages Hellige, blive udelukkede fra Samfundet. Taleren sluttede med at bære sit Vidnesbyrd og nedbede Guds Velsignelse over de Tilstedeværende.

Ældste Charles L. Olsen talte derpaa. Han sagde, at for at kunne fatte og forstaa Evangeliet udfordredes der ikke, at man skulde være bevandret i døde Sprog, eller at man skulde have studeret Theologi ved verdslige Anstalter, saasom Universiteter o. desl., men Enhver var ved Hjælp af Guds Aand i Stand til at forstaa Evangeliet; thi det er saa letfatteligt, at endog Daaren ikke kan fare vild; han hentydede til den almindelige Vildfarelse blandt Menneskene, at Enhver bliver frelst ved sin Tro; han sagde, at der fordres først og fremmest Tro, men det maa være en *sand* Tro, og denne maa følges af Gjerninger, thi uden disse gavner Troen Intet.

Mødet sluttedes med Afsyngelsen

af en Salme og Bøn af Ældste N. J. Henricksen.

Søndag Aften Kl. 6.

Forsamlingen aabnedes med Sang, og Bøn af Ældste P. Bjørklund.

Præsident Swenson fremstod for de Forsamlede. Han følte sig glad og tilfreds over den Lejlighed, de Hellige havde til at samles og blive belærte angaaende deres hellige Tro; sagde, at han kunde bære sit Vidnesbyrd om Sandheden af det, der var bleven talet under Konferencen, og haabede, at Alle vilde sætte de Raad og Lærdomme, som de modtoge fra Tid til anden, i praktisk Udførelse; henthdede til, at vi leve paa den Tid, som de gamle Profeter, Jesus og hans Apostle saa frem til, da Guds Evangelium skulde prædikes til alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk; sagde, at Kristi Kirke, bygget paa Aabenbarelsens Klippe, er paany oprettet paa Jorden efter det Mønster, som Herren har vist os. Taleren fremhævede, at de Sidste-Dages Helliges Missionærer forkyndte Evangeliet saaledes, som Kristus og hans Apostle forkyndte det, og han sluttede med at bære sit Vidnesbyrd om Evangeliet.

Missionspræsidenten gav nogle gode Raad og Formaninger til de Hellige og formanede dem, som ikke kjendte vor Lære, til at undersøge den.

Salmen Nr. 103 blev afsungen, hvorpaa Konferencen hævedes til ubestemt Tid.

Taksigelse af Præsident Joseph Christiansen.

Et Præstedømsmode afholdtes Mandag den 10de Oktober Kl. 10 Form., hvor mange gode Raad, Formaninger og Lærdomme bleve givne.

Under Konferencen vare Forsamlingerne efter Omstændighederne vel besøgte. Mange Fremmede vare tilstede, og Guds Aand var udgydt i rigeligt Maal. De Hellige og Missionærerne gjorde Alt, hvad der stod i deres Magt, for at Konferencen i Virkeligheden kunde blive en behagelig Tid, som ikke saa let skulde slettes ud af Mindet hos dem, som havde givet Møde.

N. M. Neilson,
Skriver.

Blandinger.

Onyx i Utah. Professor Cederstrøm har, i Følge Blade fra Utah, i Nærheden af sit Hjem ved Utahsøen fundet et rigt Leje af ægte Onyx, der uden Tvivl er det største af sit Slags i Verden. Ved Prøver, som ere blevne polerede, viser det sig, at Stenen skifter i de skjønneste dybrøde og graabrune Farvetoner. Stenen findes i store Lag og i saadan Mængde, at alene det, der kan ses, udgjør mindst 1,000 tons. (Et ton er 2000 eng. Pd. i Vægt.) Onyxstenen har i alle Tidsaldre været i stor Værdi, eftersom den er en af de skjønneste ornamentale Stenarter; den skifter i uendelige Variationer. Man finder aldrig to Stykker, som ligne hverandre, og naar man ser et nyt Stykke, synes man altid, det er smukkere end det forrige. Direktionen for Bygningen af Templet i Salt Lake City har bestilt en Del af denne kostbare Sten for at anvende den til Templets Prydelse.

Afskedssang.

(Sungen ved Konferencens Slutning i Aarhus d. 25. Sept. 1892.)

Mel.: „Nu vi os forsamle her."

Nu Farvel vi bringe vil;
Herren føre Eder til
Zions skjønne Bjergedale
— Maa os Alle Gud husvale —
:|: I hans egen Tid og Stund. :|:

Gid de Ord, som her blev sagt,
Bringe kan en Sjæl i Pagt;
Thi vi Alle ved og kjender,
Naar en Sjæl sig her omvender,
:|: Er i Himlen Glæden stor. :|:

Hav nu Tak for Sandheds Ord,
Som I sprede rundt paa Jord,
Tiden er nok snarlig omme;
Alt udsendes Herrens Domme
:|: Over Jordens faldne Slægt. :|:

Nu vi trofast vil gaa frem,
Tage Ordet med os hjem,
Og vor Pagt bestandig ære.
Herren med os Alle være,
:|: Bede vi i Jesu Navn. :|:

Laura Berberich.

Dødsfald.

Lars Johnsen, født i Christiania, Norge, den 14de April 1838, afgik ved Døden i Salt Lake City, Utah, den 4de Oktober 1892 efter længere Tids Sygeleje.

Den Afdøde annammede Evangeliet i 1862 og emigrerede til Utah i 1885. Han var en hæderlig Mand, en kjærlig Fader og en trofast Sidste-Dages Hellig, der levede et eksemplarisk Liv og døde i Haabet om en herlig Opstandelse.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af Joseph Christiansen, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).